

Františkovo slovo

č.76

Problematika ochrany života je stále složitější

Vědci proti genderové ideologii

Svatý otec k podnikatelům: Dobročinnost nestačí

Země se sexuální výchovou na základních školách mají vyšší procento potratů náctiletých

Kristova smrt nás zachraňuje z naší smrti

Papežské poselství na ekumenické setkání *Global Christian Forum*

O odpouštění vin

Papež: Křesťan se nemá vydělovat

Služba životu je také službou zraněnému lidství, připomenul papež italskému Hnutí pro život

Papež: Na kněze a biskupy lpící na majetku je smutný pohled

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Problematika ochrany života je stále složitější

Vatikán. Před 20 lety zveřejnil Jan Pavel II. encykliku *Evangelium Vitae*, dokument věnovaný nedotknutelnosti lidského života, který zůstává dodnes pevným bodem učení církve v otázkách jako potrat nebo eutanázie. Papežská akademie pro život, která vznikla právě v souvislosti s touto encyklikou, si připomněla výročí sympóziem na římské univerzitě Lumsa. Hovoří předseda této papežské rady, arcibiskup **Ignacio Carrasco de Paula**:

„Evangelium vitae má především věroučný charakter. Nejde v ní o argumentaci, která by se zabývala okolnostmi daného okamžiku, ale o křesťanskou vizi lidské osoby – člověka – a jeho důstojnosti. Jde v podstatě o to, že s člověkem se nikdy nesmí zacházet účelově, používat ho k jiným cílům. S potraty je dnes ještě hůř než před dvaceti lety. Otázka eutanázie, která byla tehdy velmi řídkým fenoménem, se dnes šíří v nejrůznějších podobách. Jde o problémy, které se nevytratily, ale trvají, a jsou dnes ještě složitější a rozsáhlejší než před dvaceti lety.“

31.10.2015

Vědci proti genderové ideologii

Itálie. V Itálii vznikl nový vědecký výbor na obranu rodiny. Za cíl si klade **odhalovat pseudovědecké lži a slogany, kterými se zaštiťuje genderová ideologie**. Mezi jeho členy jsou renomovaní pediatři, gynekologové, psychiatři, psychologové, pedagogové a filosofové.

Mluvčím skupiny je profesor Massimo Gandolfini, neurochirurg a neuropsychiatr z univerzity v severoitalské Brescii. Jak uvedl, genderová ideologie se často odvolává na tzv. vědecká fakta, která ovšem nejsou řádně odůvodněna anebo jsou přímo zfalšovaná. Nově ustanovený výbor je podle něho nezbytný vzhledem ke kulturním proměnám, k nimž v posledních desetiletích došlo.

Ještě před třiceti lety by nikoho nenapadlo, že si někdo bude moci vybírat svou pohlavní totožnost navzdory biologické podmíněnosti, nebo že by dítě ke svému dobrému rozvoji nepotřebovalo otce a matku. Dnes se tyto věci hlásají otevřeně, ačkoli k nim chybí jakékoli vědecké podklady. Navíc celá vědecká literatura, od počátku 20. století do dneška, mluví proti ideji tzv. homorodičovství. Přišel čas vrátit se k našim vědeckým a kulturním kořenům – zdůrazňuje profesor Gandolfini.

31.10.2015

Svatý otec k podnikatelům: Dobročinnost nestačí

Vatikán. Je potřeba orientovat ekonomické aktivity evangelijním směrem, to znamená na službu člověku a obecnému dobru, zdůraznil papež František při dnešní audienci Křesťanské unie vedoucích podnikatelů. Právě zaměření na rozvoj ve prospěch obecného dobra je hlavní ideou tohoto sdružení. Papež ocenil pozornost, kterou jeho členové věnují křesťanské formaci a povzbudil je k dalšímu studiu sociální nauky církve. I ředitelská kancelář se může stát místem posvěcování, pokud se zasazuje o budování bratrských vztahů, dodal Svätý otec:

„Zásadně důležité je věnovat zvláštní pozornost kvalitě pracovního života zaměstnanců, protože právě oni jsou nejvzácnějším zdrojem podniku. Zejména jde o příznivé nastavení k harmonizaci práce a rodiny. Myslím v první řadě na zaměstnané ženy.“

Jde o to na jedné straně hájit jejich právo na plně oceněnou práci a na druhé straně jejich povolání k mateřství a přítomnost v rodině."

Petrův nástupce zmínil rovněž **odpovědnost podnikatelů za péči o stvoření**. Jejich zvláštním povoláním je být také misionáři sociální dimenze evangelia, což zahrnuje evangelijní pozornost k chudobě a jiným formám lidské křehkosti. Jubilejní rok milosrdenství má být pro křesťanské podnikatele příležitostí k dobročinnosti a rozvoji asistenčních programů. Pouhá dobročinnost však nestačí, dodal Svätý otec. Nutné je orientovat veškerou ekonomickou aktivitu ve smyslu evangelia:

„Aby ekonomie a podnikání správně fungovaly, potřebují etiku; nikoliv etiku ledajakou, nýbrž etiku, jež klade do svého středu člověka a společenství. Chtěl bych vás dnes znovu vyzvat, abyste se za tuto věc společně nasadili. Budete přinášet plody do té míry, do jaké bude evangelium živé a přítomné ve vašich srdcích, myslích a činech."

– apeloval papež František na křesťanské podnikatele.

3.11.2015

Země se sexuální výchovou na základních školách mají vyšší procento potratů náctiletých

Itálie. Sexuální výchova ve školách nevede k odpovědnějšímu sexuálnímu chování mládeže. Dospěli k tomu redaktori italského hospodářského deníku [Key4Biz](#), kteří provedli analýzu počtu potratů mezi náctiletými v různých evropských zemích.

Italské školy se už několik desetiletí brání pokusům zavádět od útlého věku sexuální výchovu. Hlavním argumentem jejich přívrženců je právě zodpovědnější chování mládeže. Průzkum však ukazuje, že efekt je přesně opačný.

Nejvyšší procento potratů mezi dívkami mladšími dvaceti let je právě v zemích, kde byla sexuální výchova zavedena do školních osnov už v 70. letech. Statistiku vede s 18% Velká Británie, za ní následuje Francie (15,2%), Dánsko (15%), Holandsko (13,18%), Finsko (12,1%) a Norsko (11,4%). Oproti tomu v Itálii, kde podobný předmět ve školních osnovách nefiguruje, zaznamenali 6,3%, to znamená třikrát méně než ve Velké Británii, kde se děti začínají učit o sexu už v sedmi letech.

Homilie

3.11.2015

Kristova smrt nás zachraňuje z naší smrti

Dnes si připomínáme bratry kardinály a biskupy, kteří skonali během uplynulého roku. Milovali na této zemi církve, svoji nevěstu, a my se modlíme, aby se mohli těšit plné radosti ve společenství svatých u Boha. S vděčností přemýšlejme o povolání těchto posvěcených služebníků. Jak naznačuje samo slovo *ministerium*, spočívá především ve službě. Vyprošujeme jim odměnu slíbenou „dobrým a věrným služebníkům“ (srov. *Mt 25,14-30*) a jsme vybízeni obnovit svoje rozhodnutí sloužit v církvi.

Žádá nás o to Pán, který jako otrok umyl nohy svým nejužším spolupracovníkům, abychom činili totéž, co On (srov. *Jan 13, 14-15*). Bůh nám sloužil jako první. Služebník Ježíše, který přišel sloužit, nikoli proto, aby se mu sloužilo (srov. *Mk 10,45*), nemůže být ničím jiným než pastýřem ochotným dát život za ovce. Kdo slouží a dává, jeví se očím tohoto světa jako ztracený. Ve skutečnosti se život nalézá ztrátou, neboť život, který se zříká sebe, ztrácí se v lásce a napodobuje Krista, přemáhá smrt a dává život světu. **Kdo slouží, zachraňuje. Naopak, kdo nežije, aby sloužil, neslouží životu.**

Evangelium nám to připomíná. „Tak Bůh miloval svět,“ říká Ježíš (*Jan 3,16*). Jde opravdu o lásku tolik konkrétní, tak konkrétní, že na sebe bere naši smrt. Aby nás zachránil, dostihl nás tam, kde jsme skončili, když jsme se vzdálili od Boha, dárce života, tedy ve smrti, v hrobě, který nemá východ. Toto snížení podstoupil Boží Syn, když se jako služebník sehnul k nám, aby na sebe vzal všechno, co je naše, a otevřel nám dokořán brány života. V evangeliu se Kristus přirovnává k „vyvýšenému hadovi“. Tento obraz odkazuje k epizodě s jedovatými hady, kteří v poušti napadali putující lid (srov. *Nm 21,4-9*). Izraelité, kteří byli uštknuti hadem, nezemřeli, nýbrž zůstali naživu, pokud pohlédli na bronzového hada, kterého Mojžíš na příkaz Boha vztyčil na kůl. Had zachraňoval od hadů. Stejná logika je přítomna v kříži, ke kterému odkazuje Kristus v rozhovoru s Nikodémem. Kristova smrt nás zachraňuje z naší smrti.

Na poušti působili hadi bolestivou smrt, kterou předcházela strach vyvolaný jejich uštknutím. I nám se smrt vždycky jeví jako temná a skličující. Takto jak ji zakoušíme. Vstoupila na svět ďáblou zavisť, jak praví Písmo (srov. *Mdr 2,24*). Ježíš před ní však neutekl, ale vzal ji na sebe plně se všemi jejími protivenstvími. My teď hledíme na Něho, věříme v Něho a budeme Jím spaseni: „Kdo věří v Syna, má život věčný,“ opakuje Ježíš dvakrát v krátkém dnešním evangeliu (srov. *Jan 3,15-16*).

Tento styl, kterým Bůh zachraňuje nás a zřídá se sebe, nás učí mnohému. My očekáváme triumfující božské vítězství. Ježíš nám však ukazuje vítězství zcela skromné. Vyvýšen na kříž, dovoluje zlu a smrti, aby se proti Němu rozlítily, a nadále miluje. Nám je zatěžko přijmout tuto realitu. Je to tajemství, avšak znamení tohoto tajemství, této mimořádné pokory cele spočívá v síle lásky. Ježíšova Pascha nám dává uzříť zároveň smrt i její protilek. Umožňuje to obrovská láska, kterou nás Bůh miloval, láska, která se snižuje službou a umí na sebe brát služebné postavení. Ježíš takto zlo nejen odstranil, nýbrž proměnil jej v dobro. Neproměnil věci slovem, nýbrž skutkem; nikoli zdánlivě, nýbrž podstatně; nikoli na povrchu, nýbrž v kořeni. Učinil z kříže most k životu. **Také my můžeme zvítězit s Ním, pokud zvolíme úslužnou a pokornou lásku, jejíž vítězství je věčné.** Je to láska, která nekřičí a nevnučuje se, nýbrž dovede čekat v důvěře a trpělivosti, protože – jak nám připomíná kniha Žalozpěvů – „dobré je potichu očekávat Hospodinovu spásu“ (*Pláč 3,26*).

„Tak Bůh miloval svět.“ My jsme nakloněni milovat to, co cítíme, že potřebujeme, a po čem toužíme. Bůh však až do konce miluje svět, tedy nás, takové jací jsme. Také v této eucharistii přichází, aby nám sloužil, daroval nám život, který zachraňuje ze smrti a naplňuje nadějí. Obětujeme tuto mši za svoje drahé bratry kardinály a biskupy a vyprošujeme si to, k čemu nás vybízí apoštol Pavel, abychom „mysleli na to, co pochází shůry, ne na to, co je na zemi“ (*Kol 3,2*); na lásku k Bohu a k bližnímu spíše než na svoje potřeby. Nezneklidňujme se tím, co nám chybí tady na zemi, ale pokladem shůry; nikoli tím, co se nám hodí, ale tím, co opravdu slouží. Kéž postačuje našemu životu Pánova Pascha, abychom byli svobodní od marnosti pomíjejících věcí, které jsou dočasné a mizí v nicotě. Kéž nám stačí On, který je životem, spásou, vzkříšením a radostí. Tak budeme služebníky podle Jeho srdce, nikoli funkcionáři, kteří mají zaměstnání, nýbrž milovaní synové, kteří dávají život světu.

4.11.2015

Papežské poselství na ekumenické setkání *Global Christian Forum*

Vatikán/Albánie. V Tiraně se dnes večer zakončilo shromáždění ekumenické křesťanské organizace *Global Christian Forum*. Dvoudenní setkání se věnovalo „Společnému následování Krista v čase diskriminace, pronásledování a mučednictví“. Apoštolský stolec zastoupil předseda Papežské rady pro jednotu křesťanů, kard. Kurt Koch, kterému papež František adresoval pozdravné poselství. Římský biskup se v něm zejména obrací k těm účastníkům setkání, kteří zastupují křesťanská společenství, trpící pro víru v Krista. S velkým zármutkem, píše papež, myslím na rostoucí diskriminaci a pronásledování křesťanů na Blízkém východě, v

Africe, Asii i na jiných místech. Vaše setkání však ukazuje, že jako křesťané nejsme vůči tomuto stavu lhostejní, dodává.

Papež dále upozorňuje na **svědectví o Kristu až k prolití krve, které je mnohem hlubší a silnější, než rozdíly, které dosud dělí katolíky, pravoslavné, anglikány, evangelíky a pentekostální křesťany**. Společenství mučedníků se tak stává nejzřetelnějším znamením naší společné cesty, zdůrazňuje papež a v závěru svého poselství vyslovuje přání: Kéž nám dnešní mučedníci pomáhají pochopit, že všichni pokřtění náležejí k jedinému Kristovu tělu, Boží církvi (1 Kor 12,12-30).

Generální audience

4.11.2015

O odpouštění vin

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Nedávno skončené zasedání biskupské synody zevrubně reflektovalo povolání a poslání rodiny v životě církve a současné společnosti. Tato událost byla milostí. Synodální otcové mi na konci odevzdali text svých závěrů. Chtěl jsem tento text publikovat, aby všichni mohli mít účast na práci, které jsme se dva roky společně věnovali. Nebudeme se nyní zabírat těmito závěry, o nichž musím sám rozjímat.

Život se však nezastavuje a zvláště se nezastavuje rodinný život! Vy, drahé rodiny, jste stále na cestě. A na stránky konkrétního života nepřetržitě píšete krásy evangelia rodiny. Ve světě, kde občas život a láska vysychá, denně promlouváte o velkém daru, kterým je manželství a rodina.

Rád bych dnes zdůraznil jeden aspekt: rodina je velkou cvičebnou vzájemného dávání a odpouštění, bez něhož žádná láska nemůže trvat dlouho. Láska bez dávání a bez odpouštění nevydrží, nevytrvá! V modlitbě Otčenáš nás Ježíš učí prosit Otce: „Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.“ A dodává k tomu: „Jestliže totiž odpustíte lidem jejich poklesky, odpustí také vám váš nebeský Otec; ale když lidem neodpustíte, ani váš nebeský Otec vám neodpustí vaše poklesky“ (Mt 6,12.14-15). **Bez odpouštění žít nelze anebo přinejmenším nelze žít dobře, zejména v rodině.** Každý den si vzájemně působíme příkoří. Tyto poklesky způsobené naší křehkostí a naším sobectvím musíme zaúčtovat. Od nás se však žádá, abychom rány, které si způsobujeme, vzápětí hojili, a abychom porušené rodinné tkanivo neprodleně opět obnovovali. Čekáme-li příliš dlouho, všechno se stává obtížnějším.

Hojení ran a rozvazování vin má jednoduché tajemství: **nikdy nekončit den bez prosby o odpuštění, bez smíření** mezi manželem a manželkou, rodiči a dětmi, mezi sourozenci... mezi snachou a tchýní! Naučíme-li se prosit bezodkladně o prominutí a vzájemně si odpouštět, rány se hojí, manželství utužuje a rodina se stává domem, který je kompaktnější a odolává otřesům našich malých i velkých špatností. A není k tomu zapotřebí velkých prohlášení, stačí pohlazení a všechno pomine, a začíná se znovu. Nikdy den nezakončit válkou!

Naučíme-li se takto žít v rodině, budeme si tak počínat i navenek, kdekoliv se ocitneme. Je snadné upadat v tom do skepse. Mnozí, včetně křesťanů, si myslí, že je to přehnané. Říká se: ano, jsou to krásná slova, ale není možné je praktikovat. Tak tomu ale díky Bohu není. Přijetím odpuštění od Boha jsme s to sami druhým odpouštět. Proto nás Ježíš nechává denně opakovat tato slova v modlitbě Otce náš. A je nezbytné, aby ve společnosti, která je někdy neúprosná, byla místa, jako jsou rodiny, kde se vzájemnému odpouštění učí.

Také v tom oživila synoda naši naději. Schopnost vzájemně si odpouštět je součástí povolání a poslání rodiny. Praxe odpouštění nejenom chrání rodiny před rozpadem, ale pomáhá společnosti, aby byla méně zlá a méně krutá. Ano, každé odpuštění zaceluje trhliny domu a

upevňuje jeho zdi. Církev, drahé rodiny, je vám stále po boku, aby vám pomáhala stavět váš dům na skále, o které mluvil Ježíš. Nezapomínejme na slova, která tomuto podobenství o domu bezprostředně předcházejí: „Ne každý, kdo mi říká: »Pane, Pane!«, vejde do nebeského království, ale ten, kdo plní vůli nebeského Otce“, a dodává: „Mnoho z nich mi řekne v ten den: »Pane, Pane, copak jsme v tvém jménu neproorokovali? A nevyháněli jsme tvým jménem zlé duchy? « Ale tehdy jim prohlásím: Nikdy jsem vás neznal. Pryč ode mě, kdo děláte nepravosti!“ (srov. Mt 7,21-23). Jsou to nepochybně silná slova, jejichž cílem je otrástit námi a povolání nás k obrácení.

Ujišťuji vás, drahé rodiny, že budete-li schopny ubírat se stále rozhodněji cestou blahoslavenství, učit se a vyučovat vzájemnému odpuštění, pak v celé velké rodině církve poroste schopnost dosvědčovat obrodnou sílu Božího odpuštění. Jinak budeme možná krásně kázat a třeba i vyženeme nějakého zlého ducha, ale Pán nakonec neuzná, že jsme Jeho učedníky, protože jsme nebyli schopni odpustit druhým a nechat si odpustit od druhých!

Křesťanské rodiny mohou opravdu mnoho vykonat pro dnešní společnost i pro církev. Rád bych proto, aby rodiny během Jubilea Milosrdenství znovu objevily poklad vzájemného odpuštění. Modleme se, aby rodiny byly stále více schopny žít a tvořit konkrétní cesty smíření, na kterých nikdo nebude vydán na pospas tíži svých vin. S tímto úmyslem řekněme společně: „Otče náš, odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.“

Kázání z Domu sv. Marty

5.11.2015

Papež: Křesťan se nemá vydělovat

Vatikán. Křesťan je inkluzivní, nezavírá dveře před nikým, i když to může vyvolávat odpor. **Kdo se vyděluje, protože se považuje za lepšího, vytváří konflikty a rozdělení a bude se z toho jednoho dne zodpovídat před Božím soudem** - takto lze shrnout obsah dnešního papežova kázání při ranní mši v kapli Domu sv. Marty.

V listě Římanům (14,7-12) svatý Pavel varuje křesťany, aby neodsuzovali druhé a nepohrdali druhými. „Tak totiž vzniká »naše skupinka« - komentoval František. Být selektivní není křesťanské. Kristus svou obětí na Kalvárii sjednocuje a zahrnuje všechny lidi spásou. V evangeliu (Lk 15,1-10) – pokračoval papež – přicházeli k Ježíši celníci a hříšníci, tedy marginalizovaní, ti, kdo byli mimo, a farizeové a učitelé Zákona mezi sebou reptali.“

„Postoj učitelů Zákona a farizeů se vyznačuje exkluzivitou. Říkají si: »My jsme bezúhonní, dodržujeme zákon. Oni jsou hříšníci, celníci.« Ježíšův postoj je inkluzivní. Existují dvě životní cesty: ta exkluzivní, která se vyděluje od druhých, a ta inkluzivní, která je zahrnuje. První může být početně nevelká, ale je kořenem všech válek a veškeré bídy. Všechny války začínají exkluzí. Vylučuje se z mezinárodního společenství, ale také z rodin, z okruhu přátel. Kolik jen je hádek! Cesta, kterou nám ukazuje a které nás učí Ježíš, je docela jiná, opačná, inkluzivní.“

„Není snadné být k lidem inkluzivní – poznamenal papež – protože existuje odpor, selektivní postoj. Proto Ježíš vypráví ona dvě podobenství: o ztracené ovci a o ztracené minci. Jak pastýř, tak žena činí všechno možné, aby našli, co ztratili. A když toho docílí, jsou plní radosti.“

„Jsou naplněni radostí, protože našli, co ztratili, a jdou ke svým sousedům a přátelům, protože jsou šťastní. Říkají: »Nalezl jsem; přičlenil.« Toto je Boží inkluze proti exkluzivitě toho, kdo soudí, odhání lidi a říká: »Toho ne, toho ne.« a vytváří si tak ve svém prostředí malou skupinku přátel. Taková je dialektika mezi exkluzí a inkluzí. Bůh je inkluzivní a všechny nás zahrnul spásou. Toto je začátek. My se svými slabostmi, hříchy, se svými závistmi, žárlivostmi ustavičně tíhneme k postoji exkluzivity, která – jak jsem řekl – může vést k válkám.“

„Ježíš – řekl dále papež – jedná jako Otec, který jej poslal zachraňovat: hledá nás, aby nás přiřadil, zahrnul a vznikla tak jediná rodina.“

„Přemýšlejme trochu a přinejmenším, přinejmenším dělejme to nejméně, co můžeme, tedy nikdy nesudme. Nedivme se: »Tenhle udělal tamto!«. Vždyť Bůh ví. Je to jeho život, ale nebudu jej odstraňovat ze svého srdce, ze svojí modlitby, ze svých pozdravů, úsměvů; budu-li mít příležitost, povím mu něco hezkého. Nikdy se nevydělujme, nemáme na to právo. Pavel to říká v závěru dnešního čtení: »všichni budeme stát před Božím soudem. A každý z nás tedy bude muset sám ze sebe vydat Bohu účty«. Pokud usiluji o exkluzivitu, stanu před Božím soudem a budu z toho vydávat počet. Prosme o milost být vždycky inkluzívními muži a ženami, vždycky. Zdravě, s přiměřenou obezřetností, ale vždycky. Nezavírat dveře nikomu, vždycky mít otevřené srdce, ať už se mi líbí či nelíbí, ale s otevřeným srdcem. Pán ať nám daruje tuto milost.“

6.11.2015

Služba životu je také službou zraněnému lidství, připomenul papež italskému Hnutí pro život

Vatikán. Po čtyřicet let existence Hnutí pro život jste se ve své činnosti snažili podobat milosrdnému Samaritánovi. Děkuji vám za dobro, které jste s láskou prokázali, obrátil se dnes dopoledne papež František k dobrovolníkům, kteří pracují v italských Centrech pro život a sjeli se do Říma na 35. národní kongres. Jeho trojdenní program zahájila právě papežská audience v Klementinském sále Apoštolského paláce. Pokračujte ve svém důležitém díle, které pomáhá životu od početí do přirozeného skonu, a mějte přitom na paměti spojitost s chudobou a vykořisťováním, kterými trpí nejslabší a znevýhodnění lidé, vyzval Svatý otec.

"Výchova k přijímání slabých bytostí, které nás obklopují, nepůsobí důvěryhodně, pokud se neposkytuje ochrana lidskému embryu. Samotný lidský život je darem, který musí být chráněn před různými formami úpadku (Laudato si', 120 a 5). S bolestí musíme konstatovat, že mnoho lidí je vystaveno znevýhodněným životním podmínkám. Tito lidé žádají naši pozornost a solidární práci."

Ochrana života není pouhou sociální službou, jakkoli se může jevit patřičně a ušlechtilé, pokračoval papež. **Pro Kristova učedníka je pomoc lidskému životu pomocí zraněnému lidství – v potřebných rodinách, osamělých a trpících starých lidech, mládeži bez životního smyslu a ohrožené závislostmi. Tito lidé zranění na těle i na duchu dnes vyžadují naši velkorysou oddanost.**

"Jsou obrazem onoho člověka z evangelia, který se cestou z Jeruzaléma do Jericha ocitl mezi lupiči, kteří ho o všechno obrali a zbili (Lk 10,25-37). Nejprve zakusil lhostejnost kolemjdoucích a poté blízkost milosrdného Samaritána. (...)Také v naší době je dosud mnoho zraněných, které lupiči obrali nejenom o jejich majetech, nýbrž také o důstojnost."

Proto je zapotřebí neúnavné práce jak na obranu bezbranných, kteří mají právo se narodit, tak ve prospěch lidí, kteří se dožadují zdravějšího a důstojnějšího bytí. Zejména však, připomenul papež dále, je nutné vytrvale a na různých úrovních pracovat na obranu rodiny, zejména s ohledem na děti, které jsou darem, a na ženy, kterým patří důstojnost. V této souvislosti papež ocenil, že italská Centra pro život se věnují všem ženám bez ohledu na vyznání a národnost.

"Značný počet žen, zejména přistěhovalek, které se obracejí na vaše centra, dokazuje jediné: Pokud se poskytne konkrétní pomoc, žena – navzdory vnějším podmínkám a problémům – dokáže ve svém nitru dovést k vítězství smysl pro lásku, život a mateřství."

Kéž je pro vás blížící se Svatý rok silným podnětem k vnitřní obnově, abyste byli „milosrdní, jako je milosrdný náš Otec“ (Lk 6,36), loučil se papež s italským Hnutím pro život.

Papež: Na kněze a biskupy lpící na majetku je smutný pohled

Vatikán. Biskupové a kněží musí přemáhat pokušení „dvojího života“. Církev je povolána ke službě, a nikoli k nekalým obchodům, řekl Svatý otec František v dnešní ranní homilii. V kapli Domu sv. Marty papež varoval před prospěcháři, Inoucími k penězům, kteří církvi velice škodí.

Sloužit a něčím si posloužit. Papež kázal o dvou služebnících, kteří se objevují v dnešních liturgických čteních (Řím 15,14-21; Lk16,1-8). V první řadě je to svatý Pavel, který se stále a cele vydával ve službě, dokud se v Římě nedočkal zrady jednoho ze svých blízkých a následného odsouzení. Z čeho vycházela velikost apoštola národů?, ptal se Petrův nástupce, aby si vzápětí odpověděl: Z Ježíše Krista. Pavel se chlubil službou Božímu dílu, svým vyvoláním a silou Ducha svatého.

Byl služebníkem, který sloužil, zdůraznil papež František. Spravoval tým, že stavěl na základech, daných hlásáním Ježíše Krista. Byl služebníkem, který sloužil, aniž by si něčím posloužil.

"Řeknu vám, jakou mám radost a jaké pohnutí zažívám, když na tuto mši přicházejí kněží a zdraví mne slovy: Otče, přijel jsem na návštěvu svých příbuzných, protože jsem už 40 let na misijích v Amazonii. Anebo když mi nějaká sestra poví, že už třicet let pracuje v africké nemocnici. Nebo když přijde sestřička, která třicet nebo čtyřicet let pečuje o postižené, a přitom se stále usmívá. Tomu se říká služba, toto je radost církve – jít dál, stále dál a vydávat život. A to také udělal svatý Pavel – sloužil."

V evangeliu nám Pán ukazuje postavu jiného služebníka, pokračoval papež František, který si slouží druhými lidmi, místo aby jim sloužil. Četli jsme o tom, co tento sluha udělal, s jakou vychytralostí jednal, jen aby zůstal na svém místě.

"Také v církvi jsou takovíto lidé, kteří místo aby sloužili, mysleli na druhé a kladli základy, církev využívají. Jsou to prospěcháři Inoucí k penězům. Kolik takovýchto kněží a biskupů jsme už viděli. Je smutné to vyslovit, nemyslíte? Radikálnost evangelia a Ježíšova povolání spočívá ve službě, v postoji služby druhým, v tom, že se nikdy nezastavíme, nýbrž stále jdeme dál a zapomínáme sami na sebe. Nikoli v pohodlí určitého statusu, kdy člověk dosáhne jistého postavení a žije si pohodlně a nepoctivě. Jako oni farizeové, o kterých mluví Ježíš a kteří se procházejí po náměstích a vystavují na odiv."

Máme tedy před sebou dvojí obraz, řekl dále papež. Dvě podoby křesťana, kněze, sestry. Dva obrazy. Ježíš nám dává za vzor Pavla, onu církev, která nikdy nestojí, nýbrž jde dál. Ukazuje nám, že tudy vede cesta.

*"Pokud je církev vlažná, uzavřená sama do sebe a často také kšeftařka, nelze říci, že je církvi sloužící, nýbrž že si druhými posluhuje. Kéž nám Pán dává milost, kterou udělil Pavlovi, onu čest, že půjdeme stále dál, stále, že se mnohokrát zřekneme vlastního pohodlí. A **kéž nás Pán chrání před pokušením, které je v podstatě pokušením dvojího života – ukazovat se jako služebník, ale ve skutečnosti si druhými sloužit.**"*